

дъждовна нощ, безъ никаква свръзка съ полка и при една непозната мѣстность. Обаче началството знаеше какво да прави. Той ни изтегли отъ позицията въ посока обратна на пжтя, като остави противникътъ да бие тамъ колкото си иска, следъ което извика при себе си помака.

— Слушай, Исмаилъ, ти познавашъ мѣстността добре, защото си оттукъ, нали?

— Тъй, господинъ . . . познавамъ.

— Трѣбва да отидемъ до Жупене, а по пжтя не можемъ да минемъ. Оттукъ ще ни изведешъ направо, кестерме, разбирашъ ли . . . Прави смѣтка, кривнешъ ли другаде, нѣма съ ножъ, а съ кремъкъ ще те одера! — внушително му се закани ротниятъ.

Исмаилъ разбра всичко. Той съзнаваше, че само въ неговата добросъвѣстность лежеше живота ни и пълното изпълнение на възложената на ротата задача. По очитѣ му се четѣше благодарность, че му се удава случай да изрази добритѣ си чувства къмъ българитѣ, между които той въ единъ чифликъ изъ търновско е прекаралъ три години въ мирна и благодарна работа.

Все пакъ, въпрѣки явната добродушность на помака, ротниятъ му завърза ржцетѣ изотзадъ съ една връвъ, а другия край на връвта завърза въ колана на челния войникъ. Всички останали, като се хванахме за ржка или за